

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **X. T. N.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovaného: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2026, č. j. OAM-326/ZA-ZA11-ZA01-2026, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

takto:

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě **se zamítá.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2026, č. j. OAM-326/ZA-ZA11-ZA01-2026, jímž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavuje.
2. Žalobce v žalobě současně navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Svou žádost odůvodnil tím, že nepřiznání odkladného účinku bude znamenat, že žalobce bude muset odcestovat do domovského státu, přičemž se obává návratu z důvodu existenčních problémů. Žalobce zdůraznil, že přiznání odkladného účinku je výhradním prostředkem, jak lze dosáhnout toho, aby konečný úspěch žaloby nebyl jen formální, ale i faktický. Jestliže tedy soudy (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2011, č. j. 3 A 203/2011-40) přiznaly odkladný účinek v daných věcech, když újma na právech dotčených subjektů spočívala v tom, že by jim mohlo být uděleno správní vyhoštění, případně že by bylo zasaženo do jejich práva na spravedlivý proces tím, že stěžovatel nebude v kontaktu se svým právním zástupcem, pak je jistě nutné přiznat odkladný účinek v případě žalobce. Závěrem žalobce uvedl, že přiznání odkladného účinku žalobě není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
3. Žalovaný neshledal naplnění podmínek ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. a připomněl, že přiznání odkladného účinku žalobě je vyhrazeno pouze pro ojedinělé případy. Žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

byl toho názoru, že žalobce neuvedl takové skutečnosti, které by v jeho případě svědčily o přiznání odkladného účinku. Z těchto důvodů žalovaný navrhnul, aby soud žádost žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě zamítnul.

4. Podle § 73 odst. 1 a 2 s. ř. s. platí, že podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. je přitom třeba vykládat tak, že jde o institut zcela mimořádný, kterým je prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobena soudnímu přezkumu ve věci samé. Lze jej aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží splnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě.
5. K přiznání odkladného účinku žalobě je přitom nutno kumulativně splnit tři podmínky, jejichž naplnění je prokazováno žalobcem, a to jak předloženými tvrzeními, tak k návrhu doloženými důkazy. První podmínkou je existence újmy, která by byla žalobci způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Existence újmy, byť není výslovně v § 73 odst. 2 s. ř. s. vyjádřena, je bezpochyby nutným předpokladem pro posouzení následujících dvou podmínek, neboť při posuzování podmínky druhé a třetí je újma, která žalobci hrozí, poměřována s dalšími hodnotami, jimiž je újma jiných osob a veřejný zájem. Existence újmy je v některých typech řízení zjevná již ze samého žalobou napadeného rozhodnutí a žalobce tak nemusí způsobení újmy zvláště dokládat. Zejména se jedná o případy, kdy je žalobci uložena povinnost uhradit peněžní sankci (pokutu), neboť již z napadeného rozhodnutí v těchto případech vyplývá, že majetek žalobce se zmenší, a tím bude žalobci způsobena újma. Na druhou stranu v případech, kde není hrozící újma zjevná již z napadeného rozhodnutí, musí žalobce konsekventně tvrdit, že mu hrozí způsobení újmy, a musí své tvrzení i řádně doložit. Druhá podmínka, která musí být splněna, aby mohl být odkladný účinek žalobě přiznán, spočívá v existenci nepoměrně větší újmy žalobce, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a to ať už byly, či nebyly účastníky předchozího správního řízení. Při posuzování druhé podmínky provádí soud poměrování vedle sebe stojící újmy konkrétních subjektů. I tato podmínka může být s ohledem na charakter věci splněna již tím, že další osoby nebyly správním řízením dotčeny, neboť účastníkem byl pouze žalobce. O takový případ se jedná zejména u správního řízení trestního, kde je rozhodováno o vině a sankci žalobce. Splnění této podmínky bez dalšího nutného tvrzení žalobce a předložení relevantních důkazů musí být zjevné již z napadeného rozhodnutí. Konečně třetí podmínkou, která musí být splněna, je převážení hrozící újmy žalobce nad veřejným zájmem, kterým je vždy, avšak nejen, zájem na výkonu pravomocných správních rozhodnutí. U třetí podmínky soud zvažuje, zda zde hrozí natolik závažná újma žalobci, že veřejný zájem či veřejné zájmy musí dočasně ustoupit zájmům žalobce do meritorního rozhodnutí věci soudem.
6. Soud veden shora uvedeným testem po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

7. V dané věci soud konstatuje, že odkladný účinek žalobě je v daném případě podle § 32 odst. 2 zákona o azylu výslovně nepřiznáván. Úmyslem zákonodárce tak bylo v určitých typových případech (jako je i ten žalobcův) odkladný účinek žalobě neposkytovat. Soud má za to, že je to jedna ze závažných skutečností, kterou musí v daném případě brát v úvahu.
8. Žalobce v žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě zůstal u obecného tvrzení, že žalobou napadené rozhodnutí je způsobilé přivodit mu újmu, avšak ničím neprokázal, že jeho situace je natolik odlišná od jiných žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, aby soud mohl přistoupit k tak mimořádnému opatření, kterým je přiznání odkladného účinku žalobě. Přiznáním odkladného účinku žalobě se prolamují účinky pravomocného rozhodnutí, na které je nutno pohlížet jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zrušen. Soud dále shodně jako Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Azs 15/2019-36, vycházel ze skutečnosti, že výkonem napadeného rozhodnutí není žalobce nucen opustit území České republiky.
9. Soud dále zdůrazňuje, že pokud by měl tvrzení žalobce, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude nucen opustit území České republiky, vyhodnotit jako újmu odůvodňující přiznání odkladného účinku podané žalobě, musel by soud přiznat odkladný účinek prakticky každé žalobě ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, u které není odkladný účinek takové žalobě přiznáván ze zákona. Tím by se však vyprázdnilo posuzování důvodů pro přiznání odkladného účinku. Soud tudíž konstatuje, že obecné tvrzení žalobce, že v případě nepřiznání odkladného účinku bude nucen opustit území České republiky, nemůže odůvodnit přiznání odkladného účinku.
10. Soud proto shrnuje, že žalobce netvrdil takové konkrétní skutečnosti, které by v jeho případě svědčily o tom, že mu skutečně výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozí vážná újma. Při absenci konkrétních tvrzení, které by svědčily o hrozící vážné újmě žalobci při výkonu napadeného rozhodnutí, a bez doložení zásadních skutečností, které by podporovaly jeho tvrzení, jež jsou nezbytné pro věcné posouzení návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, není možné zhodnotit, zda výkon či jiné právní následky napadeného rozhodnutí jsou způsobilé žalobci přivodit újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Tvrdit a prokázat negativní důsledek (újmu) spočívající ve výkonu nebo jiných právních následcích žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto jednu z podmínek pro přiznání odkladného účinku žalobě, bylo výhradně na žalobci, který tuto povinnost nesplnil.
11. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že účinky napadeného rozhodnutí, jímž bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, nejsou způsobilé přivodit žalobci újmu.
12. Veden shora uvedeným testem soud dospěl k závěru, že žalobce splnění první podmínky – tedy existenci újmy, jež by mu v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě hrozila – neprokázal. Za těchto okolností proto nebylo ani relevantní posuzovat splnění dalších dvou podmínek. Po vyhodnocení veškerých skutečností souvisejících s tímto případem tudíž soud dospěl k závěru, že návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě nelze vyhovět, a proto jej zamítnul.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

Ústí nad Labem 6. května 2026

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.